

Αριθμός 1951/2002

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μιχαήλ Καρατζά, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, Αριστείδα Κρομμύδα-Εισηγητή, Θεόδωρο Μπάκα, Χρήστο Μπαβέα και Δημήτριο Καπτανή Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του την 1η Οκτωβρίου 2002, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ανδρέα Φάκου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Ελένης Σταθούλια, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας-κατηγορουμένης , κατοίκου Άνω Καλαμακίου Αττικής που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Περικλή Σταυριανάκη, περί αναιρέσεως της 4131/2000 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. Με Πολιτικώς ενάγουσες τις εταιρείες: 1., 2) και 3. , που εδρεύουν στην Αθήνα και εκπροσωπούνται νόμιμα, οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Ιωάννη Παπαδογιαννάκη.

Το Τριμελές Εφετείο (Πλημμελημάτων) Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα-κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 12 Μαΐου 2000 αίτησή της αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 766/2000.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1.- Η κρινόμενη αίτηση αναίρεση κατά το μέρος που στρέφεται κατά του κεφαλαίου της προσβαλλόμενης απόφασης, που κήρυξε ένοχο και καταδίκασε την αναιρεσείουσα σε φυλάκιση 2 μηνών για την πράξη της παράβασης του άρθρου 35 παρ.1 ν.δ. 136/46, είναι σύμφωνα με τα άρθρα 474 παρ.2, 476 παρ.1 και 509 παρ.1 ΚΠΔ απαράδεκτη, αφού η σχετική έκθεση, που περιέχει τη δήλωση άσκησης αναίρεσης αυτής, δεν διαλαμβάνει κανένα παράπονο και κανένα σαφή και ορισμένο λόγο αναίρεσης με τον οποίο να πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το ως άνω κεφάλαιό της. Ο προβαλλόμενος με την αίτηση αυτή λόγος για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση μόνο κατά το μέρος της που αναφέρεται στις πράξεις της παράβασης του άρθρ.66 παρ.1 ν.2121/1993 και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος (άρθρ.394 παρ.1 ΠΚ) για τις οποίες καταδικάστηκε ο αναιρεσείων. Επομένως η κρινόμενη αίτηση κατά το μέρος που στέφεται κατά της προσβαλλόμενης απόφασης που αφορά την καταδίκη του αναιρεσείοντα για παράβαση του άρθρου 35 παρ.1 ν.δ. 136/1946 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

2.- Κατά το άρθρο 66 παρ.1 του ν.2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία κλπ» τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή έως πέντε εκατομμύρια δραχμών όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου αυτού ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτός

άλλων περιπτώσεων, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας. Κατά δε το άρθρο 394 παρ.1 του ΠΚ τιμωρείται με φυλάκιση όποιος με πρόθεση, εκτός άλλων περιπτώσεων, αγοράζει ή με άλλο τρόπο δέχεται στην κατοχή του πράγμα που προήλθε από αξιόποινη πράξη. Εξάλλου υπάρχει έλλειψη της απαιτούμενης από το άρθρο 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, η οποία ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Δ` ΚΠΔ λόγο αναίρεσης, όταν προκειμένου για καταδικαστική απόφαση εκτός άλλων, δεν εκτίθενται σ` αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων της αξιόποινης πράξης για την οποία κηρύχθηκε ένοχος ο κατηγορούμενος.

3.- Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Τριμελές Εφετείο, που την εξέδωσε, αναφορικά με τις πράξεις της παράβασης του ν.2121/93 και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, ότι από τις αναφερόμενες κατ` είδος αποδείξεις αποδείχθηκαν κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του τα ακόλουθα περιστατικά: Στη Αττικής στις 15 Ιουνίου 1996 η αναιρεσεύουσα, που διατηρεί από το 1994 κατάσταση πώλησης κασσετών και ψηφιακών δίσκων, καταλήφθηκε να κατέχει, με σκοπό να θέσει σε κυκλοφορία, χωρίς βέβαια την άδεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και χωρίς την άδεια των παραγωγών υλικών φορέων δηλαδή των εγκαλουσών φωτογραφικών εταιρειών που εδρεύουν στην Αθήνα, 40 δίσκους CD που περιέχουν μουσική και τραγούδια διαφόρων καλλιτεχνών, τους οποίους είχε εκθέσει προς πώληση σε διερχόμενους πολίτες, αν και γνώριζε ότι είχαν αναπαραχθεί παράνομα. Επίσης για τους πιο πάνω δίσκους, που αγόρασε από άγνωστο άτομο σε προσιτή τιμή δεν κατείχε ούτε είχε εκδώσει τιμολόγιο αγοράς αυτών προς εμπορία, εμφανίζονται πλήρη στοιχεία, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 35 παρ.1 ΝΔ 136/1946. Με τις παραδοχές αυτές το Εφετείο κήρυξε ένοχη την αναιρεσεύουσα με το ελαφρυντικό του άρθρου 84 παρ.2 ΠΚ για τις αξιόποινες πράξεις της παράβασης του άρθρου 66 παρ.1 του ν.2121/93, του άρθρου 35 παρ.1 ΝΔ 136/1946 και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος (άρθρ.394 παρ.1 ΠΚ), επιβάλλοντας την ποινή της φυλάκισης 5 μηνών για την πρώτη πράξη και των 2 μηνών για καθεμιά από τις δύο άλλες πράξεις.

4.- Με αυτά που δέχθηκε το Εφετείο αναφορικά με τις πράξεις της παράβασης του άρθρου 66 παρ.1ν 2121/23 και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος δεν διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την κατά την ως άνω έννοια ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού ως προς μεν τη δεύτερη πράξη ουδεμία απολύτως αιτιολογία περιέχεται, ενώ ως προς την πρώτη πράξη δεν αναφέρονται οι τίτλοι (μουσική και τραγούδια) και περιέχουν οι επίμαχοι 40 δίσκοι CD ούτε ποιοι είναι οι ερμηνευτές και εκτελεστές καλλιτέχνες, δηλαδή στοιχεία που αποτελούν το αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά ούτε και τις επωνυμίες των δικαιούχων παραγωγών εταιριών, η έλλειψη άδειας των οποίων καθιστά παράνομη την αναπαραγωγή τους και την περαιτέρω κατοχή τους με σκοπό να τεθούν σε κυκλοφορία. Επομένως ο από το άρθρο 510 παρ.1 Δ` ΚΠΔ λόγος αναίρεσης για έλλειψη της νόμιμης αιτιολογίας ως προς τις δύο ως άνω πράξεις είναι βάσιμος και πρέπει κατά παραδοχή του να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ως προς τις πράξεις αυτές και την περί συνολικής ποινής διάταξή της, και να παραπεμφθεί η υπόθεση κατά τα αναιρούμενη κεφάλαια της προσβαλλόμενης απόφασης για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους δικαστές εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 12 Μαΐου 2000 αίτηση της για αναίρεση της 4131/2000 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών ως προς την πράξη της παράβασης του άρθρου 35 παρ.1 ν.δ. 136/1946.

Αναιρεί την ίδια απόφαση ως προς τις πράξεις της παράβασης του άρθρου 66 παρ.1 ν.2121/1993 και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος καθώς και ως προς την περί συνολικής ποινής διάταξή της. Και

Παραπέμπει την υπόθεση κατά τα αναιρούμενα κεφάλαια σε νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 9 Οκτωβρίου 2002. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 30 Οκτωβρίου 2002.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ